

Sygn. akt II Ka 390/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 września 2013 r.

Sąd Okręgowy w Rzeszowie Wydział II Karny w składzie:

Przewodniczący: SSO Grażyna Artymiak

Protokolant: st.sekretarz sądowy Ewa Gronko

przy udziale oskarżycielki posiłkowej R. K.

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 19 września 2013 r.

sprawy **M. S. (1)**

obwinionej o wykroczenie z art. 156 § 1 kw, art. 156 § 1 kw

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę obwinionej

od wyroku Sądu Rejonowego w Rzeszowie

z dnia 29 kwietnia 2013 r., sygnatura akt X W 912/12

I. **uchyla** zaskarżony wyrok i na podstawie art. 5 § 1 pkt 4 kpw w zw. z art. 45 § 1 kw **umarza** postępowanie przeciwko M. S. (1) obwinionej o czyny z art. 156 § 1 kw,

II. **zasądza** od Skarbu Państwa na rzecz adwokata E. P. – Kancelaria Adwokacka w R. kwotę 516,60 (pięćset szesnaście i 60/100) zł tytułem udzielenia nieopłaconej pomocy prawnej z urzędu w postępowaniu odwoławczym oskarżycielce posiłkowej R. K.,

III. kosztami postępowania **obciąża** Skarb Państwa.

Sygn. akt II Ka 390/13

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 19 września 2013r.

Przeciwko M. S. (1) wniesiony został wniosek o jej ukaranie za czyny zabronione z art. 156 § 1 kw, polegające na tym, że obwiniona:

1) w dniu 30 kwietnia 2011r. około godziny 12.15 w miejscowości H., woj. (...) dokonała zniszczenia trawy poprzez wykoszenie jej kosiarką elektryczną na powierzchni 15 x 0,9 metra na szkodę R. K.,

2) w dniu 20 maja 2011r. w okresie pomiędzy godziną 9.00 - 15.00 w miejscowości H., woj. (...) dokonała zniszczenia trawy poprzez wykoszenie jej kosiarką elektryczną na powierzchni 13 x 1,3 metra na szkodę R. K..

Po rozpoznaniu w ponownym postępowaniu Sąd Rejonowy w Rzeszowie wyrokiem z dnia 29 kwietnia 2013r. (sygn. akt X W 912/12) uznał obwinioną M. S. (1) za winną popełnienia wykroczeń z art. 156 § 1 kw, polegających na tym, że w dniu 30 kwietnia 2011r. około godziny 12.15 i w dniu 20 maja 2011r. pomiędzy godziną 9.00 - 15.00 w miejscowości

H., woj. (...) obwiniona dokonała zniszczenia trawy na działce (...) poprzez wykoszenie jej kosiarką elektryczną na obszarze 2 m² na szkodę R. K..

Za tak przypisane wykroczenia, na podstawie art. 156 § 1 kw w zw. z art. 9 § 2 kw, Sąd Rejonowy wymierzył obwinionej karę nagany.

Na podstawie art. 29 ust. 1 Ustawy z dnia 26 maja 1982r. Prawo o adwokaturze (Dz. U. z 2009r. Nr 146, poz. 1188 ze zm.) w zw. z § 14 ust. 2 pkt 2 i 3 w zw. z § 14 ust. 7 i § 16 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu przyznał od Skarbu Państwa na rzecz adw. E. P. kwotę 888 zł, powiększoną o kwotę 23% podatku VAT tytułem wynagrodzenia za udzieloną oskarżycielce posiłkowej nieopłaconą pomoc prawną z urzędu.

Na podstawie art. 118 § 1 i 3 kpow w zw. z § 1 pkt 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 10 października 2001r. (Dz. U. Nr 118 poz. 1269) w sprawie wysokości zryczałtowanych wydatków postępowania oraz wysokości opłaty za wniesienie wniosku o wznowienie postępowania w sprawach o wykroczenia zasądził od obwinionej M. S. (1) na rzecz Skarbu Państwa w części koszty postępowania w kwocie 1060,36 zł (tysiąc sześćdziesiąt złotych i trzydzieści sześć groszy), a w pozostałym zakresie na podstawie art. 624 § 1 kpk w zw. z art. 119 kpow zwalnia obwinioną od ponoszenia kosztów postępowania, obciążając nimi Skarb Państwa.

Wyrok zaskarżył obrońca obwinionej, który w apelacji odwołując się do art. 438 pkt 2 i 3 kpk w zw. z art. 109 kpow oraz 104 § 7 kpow zarzucił:

1) przedawnienie karalności czynów zarzuconych wnioskiem o ukaranie obwinionej M. S. (2), których karalność zgodnie z art. 45 § 1 kw ustała, tj. czynu określonego w pkt I wniosku z dniem 30 kwietnia 2013r., a czynu określonego w pkt II wniosku o ukaranie z dnia 20 maja 2013r.

2) błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia poprzez przyjęcie, że obwiniona M.(...) popełniła zarzucane jej wnioskiem o ukaranie czyny, mimo iż zebrany materiał dowodowy wskazuje, że obwiniona działała w usprawiedliwionym przekonaniu, że wykoszenia dokonała z nieruchomości stanowiącej jej własność.

W konsekwencji obrońca obwinionej wniosł o uchylenie orzeczenia w całości i umorzenie postępowania wobec obwinionej M. S. (1), ewentualnie o zmianę zaskarżonego orzeczenia i orzeczenie odmiennie, co do istoty sprawy przez uniewinnienie obwinionej od popełnienia zarzucanych jej czynów.

Oskarżycielka posiłkowa R. K. w odpowiedzi na apelację podkreślała naganność zachowań obwinionej względem niej, a z uwagi na kolejne zachowania podobnego charakteru, świadczące o poczuciu bezkarności obwinionej, wносиła o podwyższenie orzeczonej wobec M. S. (2) kary.

Sąd Okręgowy rozważył, co następuje:

Apelacja inicjująca kontrolę odwoławczą jest zasadna w zakresie wniosku o uchylenie zaskarżonego wyroku i umorzenie postępowania wobec przedawnienia karalności zarzucanych obwinionej wykroczeń. Nie zasługuje natomiast na uwzględnienie w części, w której zarzut błędu w ustaleniach faktycznych miałby uzasadniać zmianę orzeczenia i uniewinnienie obwinionego od popełnienia zarzucanych jej czynów.

Na wstępie podkreślić należy, iż Sąd Rejonowy po prawidłowo przeprowadzonym postępowaniu dowodowym zgromadził obszerny materiał dowodowy, który następnie poddał dokładnej analizie i ocenie. Tą ocenę materiału dowodowego, poczynione na jego podstawie ustalenia faktyczne, jak również wnioski w zakresie sprawstwa, bezprawności i zawinięcia zachowań zarzucanych wnioskiem o ukaranie a następnie przypisanych zaskarżonym wyrokiem obwinionej M. S. (2) Sąd Rejonowy przedstawił w obszernym pisemnym uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia, spełniającym wymogi z art. 424 kpk w zw. z art. 82 § 1 kpow. Tym samym brak jest jakichkolwiek podstaw do czynienia odmiennych ustaleń faktycznych, a zarzut błędu w tych ustaleniach jest całkowicie chybiony.

Rację ma skarżący, który podnosi wystąpienie negatywnej przesłanki procesowej w postaci przedawnienia karalności zarzucanych obwinionej wykroczeń. Czyny jej przypisane zostały bowiem popełnione 30 kwietnia 2011r. i 20 maja 2011r., a zatem zgodnie z art. 45 § 1 kw, wynoszący dwa lata od dnia ich popełnienia termin przedawnienia minął. Na tą okoliczność zwrócił uwagę w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku również Sąd Rejonowy.

Mając na względzie powyżej wskazane okoliczności na podstawie art. 437 § 2 kpk, art. 449 kpk i art. 456 kpk w zw. z art. 109 § 2 kpow należało uchylić zaskarżony wyrok Sądu Rejonowego, zaś na podstawie art. 5 § 1 pkt 4 kpow w zw. z art. 45 § 1 kw umorzyć postępowanie, a kosztami postępowania, na podstawie art. 118 § 2 kpow obciążyć Skarb Państwa.

Ponieważ oskarżycielka posiłkowa R. K. korzystała w toku postępowania odwoławczego z pomocy prawnej udzielonej z urzędu, na podstawie art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26 maja 1982r. (Dz. U. 2009, Nr 146, poz. 1188 ze zm.) Prawo o adwokaturze Sąd odwoławczy zasądził na rzecz adw. E. P. kwotę 516,60zł, wynikającą z treści § 14 ust. 2 pkt 4 w zw. z § 14 ust. 7 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 8 września 2002r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. 2013, poz. 461), zwiększoną o należny podatek VAT (§ 2 ust. 3 cytowanego rozporządzenia).

Sąd Odwoławczy uchylając zaskarżone orzeczenie w całości, jednocześnie uchylił zawarte w pkt 2 wyroku rozstrzygnięcie Sądu Rejonowego dotyczące kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżycielce posiłkowej z urzędu przez adw. E. P.. Powołane przez Sąd przepisy rozporządzenia nie w pełni mogą stanowić podstawę zasądzenia wynagrodzenia pełnomocnikowi z urzędu. Chodzi mianowicie o przepis § 14 ust. 2 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 8 września 2002r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu. Przywołując w sentencji orzeczenia przepisy rozporządzenia Sąd Rejonowy nie zauważył, że został opublikowany tekst jednolity tegoż rozporządzenia. Nadto przeliczenie liczby postępowań w danej instancji według wysokości stawek minimalnych daje kwotę wyższą niż 888zł, a przecież przywołany § 16 cytowanego rozporządzenia wskazuje, że należało także podwyższyć kwotę 180zł o 20% za każdy dodatkowy termin rozprawy. W tym zakresie Sąd Rejonowy ponownie obliczył przypadającą dla pełnomocnika oskarżycielki posiłkowej należność z tytułu nieopłaconej pomocy prawnej świadczonej z urzędu w toku dwóch postępowań przed sądem I instancji i jednego postępowania odwoławczego.